

GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

SALIGA ÄR DE SOM BLIR FÖRFÖLJDA

Matt 5:10 • Predikan i G8B, 2018-07-01 • Johnny Lithell

INLEDNING

Då har vi kommit till den sista saligprisningen. ”Saliga är de som blir förföljda för rättfärdighetens skull, för dem tillhör himmelriket.” Generellt har man läst saligprisningarna så, att detta är den sista saligprisningen och det som sedan kommer i vers 11-12 är en utveckling och en tillämpning av samma saligprisning. Jag kommer ändå att dela upp den på två predikningar. Då får jag också en chans att återkomma till saligprisningarna och summera efter sommaruppehållet när vi bara firar kvällsgudstjänster.

I saligprisningarna har vi sett hur Jesus lyfter fram olika karaktärsdrag hos de personer som tillhör hans rike och vi har talat om att när Jesus lyfter fram de här karaktärdragen så ser vi också den radikala skillnaden det är mellan den som tillhör honom – den som är kristen – och den som inte är det. När vi nu kommer till den åttonde saligprisningen är den lite annorlunda eftersom den tycks tala mer om vilken *konsekvens* det här annorlundaskapet får.

Det här är en fråga som Jesus kommer tillbaka till då och då. Han vill att vi som vill vara hans efterföljare ska se klart och tydligt att lärjungaskapet har ett pris och att vi behöver räkna med det innan vi går in i hans efterföljd.

Jesus talar om att förneka sig själv, att ta sitt kors och följa honom.

Låt oss påminna oss om att korset är en symbol för död. Det representerar det plötsliga och våldsamma slutet på en människas liv. Den som på romartiden axlade sitt kors och började sin vandring mot avrättningsplatsen hade redan tagit farväl av alla sina vänner. Han skulle inte komma tillbaka. Hans liv skulle snart vara slut. Korset kompromissade aldrig, lade aldrig något tillrätta, skonade ingen. Det avlivade hela människan, fullständigt och för alltid. Korset försökte inte bli vän med sitt offer. Det slog till, grymt och skoningslöst, och när det hade fullgjort sin uppgift fanns inte den människan längre.

Gud frälser människan genom att likvidera henne och sedan låta henne uppstå till ett nytt liv. Gud erbjuder inte ett gammalt, förbättrat liv. Det liv han erbjuder är ett liv ut ur döden och vägen dit går alltid genom korset. Den som vill vinna detta liv måste gå in under korset. Inför korset kan vi inte dölja något, inte försvara något, inte ursäka något. Det går inte att förhandla. Det går bara att dö.

För att kunna frälsa människan måste Gud först frälsa henne från sig själv. Det är hennes ego som har förslavat och fördärvat henne. Befrielsen kommer först när hon blir fri från detta ego. Att ta sitt kors på sig är att dö bort ifrån sitt ego, sina egna personliga ambitioner och drömmar och istället söka honom och hans ambitioner och drömmar för dig. Han kan

komma att leda dig dit du inte vill. Det kan – och kommer sannolikt – att göra ont. Men det är priset. Att följa honom kostar allt.

Så trång är porten. Korset lämnar inget av den gamla människan kvar.

Det är som sagt ett budskap Jesus återkommer till. Men det intressanta är att han tar med det här i saligprisningarna, i inledningen till sin första predikan. Här, där han som den nya kungen ger själva manifestet för sitt rike. Han talar om salighet, den djupaste tänkbara lycka, den lycka som inga omständigheter kan rubba. Han lägger först fram sju karaktärsdrag som präglar alla som tillhör hans rike, från att vara fattig i anden till att vara en som skapar fred – saliga är de! Och sist kommer han till de som blir förföljda för rättfärdighetens skull. De är saliga; de är lyckliga, för dem tillhör riket.

Ännu märkligare blir det när vi lägger märke till att Jesus nämner de som blir förföljda direkt efter de som skapar fred. Det står inte uttryckligen så, men det är lätt att dra slutsatsen att de som skapar fred blir för förföljda *för att* de skapar fred. Jag ska återkomma till det, men kopplingen finns där. Att skapa fred är att vara en förmedlare av fridens evangelium, att uppmana människor att lämna sin självupptagna olycksväg och rädda sig från den kommande vreden och ge sig själva till Kristus som är vår fred. Men att göra det kommer till priset av förföljelse.

Men om vi nu funderar mer specifikt på detta med förföljelse utifrån texten så vill jag lägga upp resten av predikan i fyra punkter:

- i. VEM är det som blir förföljd,
- ii. VARFÖR kommer denna förföljelse,
- iii. HUR förföljelsen sker, och
- iv. AV VEM den sker.

De två första punkterna är långa och de två sista är korta.

I. VEM BLIR FÖRFÖLJD?

För det första: *vem* blir förföljd? Svaret är enkelt; det är samma personer som skapar fred. Som är renhjärtade och barmhärtiga och som hungrar och törstar efter rättfärdighet. Alla saligprisningarna är beskrivningar av samma folk, det är olika karaktärsdrag hos samma person. Det är de som tillhör Kristus. Paulus säger till Timotheos i Andra Timotheosbrevet 3:12 att alla som vill leva gudfruktigt i Kristus *kommer att bli förföljda*. Så enkelt är det. Paulus kvalificerar inte eller nyanserar sitt påstående. Han säger helt kort att han har fått utstå förföljelser och att Herren har räddat honom ur dem alla. ”Så kommer alla som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus att bli förföljda.” Det verkar helt enkelt vara en del i paketet.

I Apostlagärningarna 14 står det om hur Paulus och Barnabas återvänder till städerna Lystra, Ikonium och Antiokia för att styrka lärjungarna där och uppmanade dem att stå fasta i tron, och de sade ”vi måste gå igenom många lidanden för att komma in i Guds rike” (Apg 14:22). Martin Luther definierade en kristen enligt hans eller hennes lidande – han sa ”*Christianus quasi crucianus*”, kristna såsom korsfästa.

Kristus dog för att ta bort syndens förbannelse över oss, på grund av tron på Kristus är vi inte längre på väg mot evig död utan evigt liv. Men han dog inte för att ta bort korset från oss. De stenar som fogas in i en byggnad måste först formas. Alla som tillhör Kristus kallas för "levande stenar" (1 Petr 2:5) som fogas samman till ett heligt tempel och ett av sätten som vi formas till att bli vackrare och ännu bättre passa vårt ändamål är genom våra förföljare.

De som tillhör Kristus kallas de heliga och de heliga kan vara hur barmhärtiga och ödmjuka och renhjärtade som helst, men deras behagliga karaktärsdrag kommer inte att hindra dem från förföljelse, tvärtom. De måste "hänga av sig harpan och ta upp sitt kors. Vägen till himmelriket går genom törne och blod." De är ljuvt och fullt av den Helige Andes glädje och tröst, men samtidigt kantat av förföljelse. Eller som puritanen Thomas Watson säger:

Sätt upp det som din devis: om du följer Kristus kommer du att få möta käppar och svärd; sätt in korset i din trosbekännelse.

Set it down as a maxim. If you will follow Christ you must see the swords and staves. Put the cross in your creed.

Paulus säger i Filipperbrevet 1:29 att "ni har fått nåden att inte bara tro på Kristus utan också att lida för hans skull." I Första Thessalonikerbrevet 3:3 säger talar han om den församlingens lidanden och hur han hade sänt Timotheos till dem för att uppmuntra och styrka dem så att ingen skulle vackla. Och så säger han "ni vet ju själva att det är bestämt att vi ska utstå sådant."

Vi ska återkomma till varför det förhåller sig så, men här vill jag bara nämna att det inte spelar någon roll hur långt vi försöker att gå för att vara människor till lags (jag vet allt om att försöka vara människor till lags). Det spelar ingen roll hur attraktiv och livsbejakande och välvillig vår kristna livsföring är: om du försöker att hålla fast vid trons absoluta grunder, vid omvändelse och Kristi rättfärdighet, om du leva utifrån Bibeln som "den enda fullkomliga regeln för kristen tro och levnad" (som vi säger i vår trosbekännelse), om du vill kämpa mot synden och längtar till att förhärligas inför Fadern så kommer det att väcka anstöt och provokation.

Att undvika förföljelse

Men om man vill undvika förföljelse då? Ja, då är det bara att ta bort allt som väcker anstöt. Det är precis vad kyrkan i Sverige har gjort under de senaste 100 åren. Vi har försökt att göra evangeliet oförargligt. Vi har försökt att förstå vad icke pånyttfödda personer tycker om och vad de inte tycker om och så har vi tagit bort allt som de ogillar. Nu finns det ingen konfrontation kvar. Nu kan man förhålla sig till evangeliet på samma sätt som man förhåller sig till sin fotbollsklubb. Jag går dit så länge jag har tid och tycker det är roligt.

Så undviker man förföljelse. Man ger sitt bifall till allt vad världen håller på med. Man kuvar sitt samvete gång på gång tills man blir avtrubbad. Man kan till och med göra teologi av aldrig behöva tala om synd och evig fördömelse och omvändelse och Kristi kors. Man skrattar när alla andra skrattar och är trevlig och klappar folk i ryggen och säger "allt är väl, allt är väl. Allt är bara bra. Allt är på dina villkor."

Det här får en ny dimension när vi i slutet ska se från vem förföljelsen kommer. Men låt oss nu bara ta varning. I Lukasevangeliet 9:26 säger Jesus

Lukasevangeliet 9:26 (SFB-14)

²⁶Den som skäms för mig och mina ord, honom skall Människosonen skämmas för när han kommer i sin och Faderns och de heliga änglarnas härlighet.

Vi hinner inte gå in på det nu, men vi kan se i första stycket i Första Petrusbrevet att det uppenbarligen fanns människor – ganska många människor – som gärna ville tillhöra Kristus så länge det inte kostade dem något. Men det fungerar inte så. Den kristna tron är det största vi har. Att följa Kristus kommer inte alltid vara enkelt. Det kan, och kommer sannolikt att påverka ditt arbete, till exempel.

Det finns en berättelse om en man som kom till kyrkofadern Tertullianus, som levde på 100 och 200-talet. Den här mannen kom och talade om ett stort problem eftersom han ville leva som kristen, men det kändes som en omöjlighet på grund av hans arbetsituation. Så han förklarade situationen och bad Tertullianus ge råd och han avslutade med att säga ”vad kan jag göra, jag måste ju leva!” Tertullianus lär ha svarat ”måste du?”

Det kan låta chockerande och magstarkt, men Tertullianus poäng är att det är bättre att du dör av svält än att du kompromissar. Att Kristus är det högsta goda, även om det innebär att du dör. Jesus sa ju själv i Bergspredikan, i sitt linjetal, att om ditt högra öga förleder dig till synd så riv ut det och kasta det ifrån dig eftersom det är bättre för dig att en del av din kropp går förlorad än att hela den kropp kastas i Gehenna.

Den här oviljan att kompromissa med sitt samvete blev ett av den tidiga kyrkans starkaste kännetecken. Om jag hade mer tid skulle jag kunna berätta om vilken oerhörd social press det var på de kristna att delta i olika riter och fester där man offrade till avgudar. Men det största problemet var den romerska kejsardyrkan. Det utvecklades en idé om att kejsaren var en gud. Det började lite försiktigt med den store kejsar Augustus, men sedan utvecklades till ett sätt att hålla ihop hela det stora romarriket. Det blev ett krav för alla att varje år gå och tända rökelse i tillbedjan till Caesar och bekänna att Caesar är Herre. När man hade gjort det fick man ett intyg som kallades *libellus* (lat ”liten bok”, diminutivform av *liber*). När man hade sin *libellus* kunde man sedan tillbe vilken gud man ville.

Men de kristna kunde inte säga ”Caesar är herre”. De kunde bara säga att Jesus är Herre. Så de betraktades som ateister. De betraktades som samhällets fiender. De kunde inte få sin lilla bok och därför blev deras tillbedjan olaglig. Tanken var att *alla* skulle göra det här, och om någon inte deltog så kunde det orsaka problem. Så de kristna fick möta förföljelse från alla. ”Varför kan ni inte göra det här, det kostar er ju ingenting! Det är ju ingenting! Det kan ni väl stå ut med? Säga en gång per år att Kejsaren är herre? Varför kan ni inte vara goda samhällsmedborgare? Varför kan ni inte göra det för alla andras skull? Tänk om ni drar gudarnas vrede över oss alla? Var solidariska! Är det inte meningen att ni ska vara snälla och fredsamma?” De kristna kunde inte. Så de fick utstå de mest våldsamma och vedervärdiga och grymma former av förföljelse; laglöshet, förtal, tortyr och avrättningar.

Det var den första långa punkten, och den som tydligast kommer ur texten och handlar om *vem* det är som blir förföljd. Nu går vi till nästa långa punkt om *varför* förföljelsen kommer.

II. VARFÖR?

Så: varför kommer denna förföljelse? Det finns något som Jesus säger i Johannesevangeliets 15:e kapitel som måste förstås tillsammans med den här saligprisningen.

Johannesevangeliet 15:18-19 (SFB-98)

¹⁸Om världen hatar er, skall ni veta att den har hatat mig innan den hatat er. ¹⁹Om ni vore av världen, skulle världen älska er som sina egna. Men ni är inte av världen, utan jag har utvalt er och tagit er ut ur världen. Därför hatar världen er.

Det är svaret. Världen hatar er för att ni inte längre är en del av dem. Ni har blivit något obegripligt. Ni har blivit en nagel i ögat. De känner inte Kristus. De har inte sett friheten och glädjen som finns i Kristus. De är upptagna av sig själva och vill till varje pris försvara sitt sätt att leva. Ni har blivit ett hot mot dem.

Texten fortsätter och jag skulle gärna uppmuntra dig att läsa Johannes 15 och 16, eftersom det innehåller så mycket jag inte hinner säga något om. Men för att skapa lite reda i tankarna skulle vi kunna säga att det finns tre övergripande skäl till varför förföljelsen kommer.

1. Guds rådslut

Det första skälet kanske är lite oväntat. Men vi måste börja här. Vi har redan snuddat vid det när vi läste 1 Thess 3:3, att det är *bestämt* att vi ska utstå lidanden. Det kommer ur Guds rådslut. Det första skälet till förföljelsen är Gud själv. Det beror förstås inte på att han gör det för att han tycker att det är roligt att se sina barn lida. Det är för att lidandet gör oss vackrare.

Gud säger till profeten Daniel att,

Daniel 12:10 (SFB-14)

¹⁰Många ska bli reade och tvättade och luttrade, men de ogudaktiga ska utöva sin ogudaktighet. Ingen ogudaktig ska förstå detta, men de förståndiga ska förstå det.

Lidande och förföljelse skiljer de sanna heliga från hycklarna. Ni vet, i Jesu liknelse om sådden i Matt 13 talar han om sådden som kom på stenig mark. Han säger att det är de som hör ordet och genast tar emot det med glädje, men inte har någon rot. De håller bara ut en kort tid och om de möter lidande eller förföljelse för ordets skull så kommer de genast på fall (Matt 13:20-21). *Hycklarna kan inte följa Kristus genom stormen.* De följer honom upp på olivberget och går in med honom i segertåget, men de följer inte med honom upp på golgatakullen. Job säger att när Gud prövar honom kommer han ut ur prövningen som guld (Job 23:10).

Hebreerbrevets författare säger,

Hebreérbrevet 12:10-11 (SFB-14)

¹⁰Våra fäder fostrade oss en kort tid så som de tyckte var rätt, men Gud gör det för vårt bästa, för att vi ska få del av hans helighet. ¹¹För stunden verkar ingen fostran vara till glädje utan snarare till sorg, men för dem som har tränats genom fostran ger den längre fram frid och rättfärdighet som frukt.

Det är en hisnande tanke. Att de lidanden vi möter är en *inbjudan från en kärleksfull Fader att bli mer och mer som Kristus*. Det är det första skälet till varför förföljelsen kommer.

2. Kristi ambassadörer

Det andra skälet till varför förföljelsen kommer är att *varje person som är född på nytt är Jesu Kristi ambassadör*, en representant för ett annat rike i den här världen. Vi bär hans färger. Paulus säger i Filipperbrevet 1:16 att han är satt att försvara Kristi evangelium. Det är ett

särskilt grekiskt ord som syftar till ett slagfält. Det är en soldat som står i fronten med missiler som flyger runt hans huvud. Varje kristen representerar Kristus och talar med största ödmjukhet om synd och vädjar till sina medmänniskor att överge sin synd och rädda sig från den kommande vreden. Men varje person som tillhör den här världen har sin synd som sin upphöjda kung som han gärna ger sin kärlek och underkastelse. Han *vill* inte och *kan* inte stå ut med att se sin kung nedtvingad från sin tron. Att förkunna evangeliet är att skilja människor från sina käraste älskare – inte konstigt att man möter motstånd. När församlingen växte i Efesos blev det upplopp eftersom det hotade handeln som kretsade kring fruktbarhetsgudinnan Artemis, eller Diana. Det är samma typ av uppror som sker när våra avgudar idag avslöjas. Man vill inget hellre än att hålla dem kvar och därför måste budbäraren undanröjas.

Fundamentalt annorlunda

Om vi utvecklar tanken på att vi kristna är ambassadörer som är satta att representera ett annat rike, så kan vi också se att det handlar om ett fundamentalt annorlundaskap.

Varför hatade fariseerna Jesus? Det var inte för att han var god; det var för att han var annorlunda. Det fanns något hos honom som kastade en fördörelsens skugga över dem. Inför honom framstod all deras ytliga rättfärdighet som krimskrams. I allt han gjorde och så fort han öppnade munnen blev det bara tydligare och tydligare. Han inkräktade på deras livsstil och han avslöjade det prydliga system de ordnat för sig.

Detsamma gäller den som är rättfärdig. Man behöver inte ens säga någonting. Bara att titta på vårt liv räcker för att väcka anstöt. ”Varför lever inte du för samma saker som vi lever för? Är det inte bra nog för dig? Tror du att du är finare än oss?” Eller den varianten som Anna och jag har hört så många gånger: ”varför slösar ni bort ert liv på det här sättet? Varför kan inte ni leva för karriär och ytliga nöjen som alla andra?”

De säger ”det är klart att man ska vara kristen. Men *det där*, det är bara för extremt. Att gå i kyrkan *varje* söndag, det är farligt. Att dina närmaste vänner finns i församlingen, det är unket. Visst, vi kan kalla dem bröder och systrar eftersom Bibeln gör det, men det betyder ju inget.”

Visar att vi har en fel bild av Jesus

Innan vi går vidare till nästa punkt vill jag bara dra ett par korta slutsatser av att vi blir förföljda för att vi är annorlunda.

För det första visar det att vi har en felaktig bild av Jesus – i alla fall om vi har den bilden som nästan alltid predikas i våra svenska kyrkor. Om vi har bilden honom så att han kan applåderas och beundras av en icke-kristen person, så har vi en felaktig bild av honom. Den effekt Jesus hade på många var att de tog upp stenar för att kasta på honom. De hatade honom och till sist ropade de alla efter hans död. Så outhärdlig var han för dem – inte för att han hade en obehaglig personlighet, utan för att han var rättfärdig. Av alla profeter genom hela Israels historia finns ingen som talade så mycket om helvetet och Guds dom som honom. Ingen avslöjar oss som honom. Det finns ingen som kryper under skinnet på oss som honom.

Det utmanar också vår bild av vad en kristen är. Jesus sade i Luk 6:26,

²⁶Ve er, när alla människor talar väl om er! På samma sätt gjorde deras fäder med de falska profeterna.

Ändå har vi bilden att den perfekta kristna är en person som alltid är snäll och uppskattad, en person som aldrig väcker anstöt hos någon. Men det är inte sant. Den här saligprisningen visar att det omöjligt kan vara så.

Detta visar människans fördärv

Den andra slutsatsen är att när världen förföljer en person för rättfärdighetens skull har vi kanske en klarare bild än någon annanstans av vilken typ av fördärv som finns förborgat i människans naturliga tillstånd. Att vi förföljer dem som egentligen gör oss mest gott. De som vill skapa fred mellan oss och Gud och rädda vår själ.

A.W. Pink skrev,

Det är ett starkt bevis på människans fördärv att människors förbannelser och Kristi välsignelser möts i samma personer.

It is a strong proof of human depravity that men's curses and Christ's blessings should meet on the same persons.

Men lägg märke till att de blir förföljda för *rättfärdighetens* skull. Det är den sortens förföljelse vi talar om. Det handlar alltså inte om att du blir förföljd eller illa omtyckt för att du är en person som tenderar att skapa konflikter, eller för att du är politiskt engagerad, eller vad det nu kan vara. Det handlar om förföljelse för rättfärdighetens skull.

3. Satans vrede

Det tredje skälet till varför förföljelsen kommer har med Satan att göra. Han sätter upp fästningar i människors hjärtan: högmod, okunnighet, otro – och om någon försöker rucka på dessa fästningar så mobiliserar han sin armé till motattack. Satans rike är ett rike av mörker (Apg 26:18) och ligger i ständig konflikt med Kristus som kallas världens ljus. När du representerar Kristus blir du också en måltavla för honom som också kallas för ett rytande lejon (1 Petr 5:8).

Det var den andra punkten om varför den kristne blir förföljd. Det sker enligt Guds rådslut, därför att vi är Kristi ambassadörer och därför fundamentalt annorlunda och för att vi ligger i konflikt med Satans rike.

III. HUR?

Då kommer vi in i de två sista punkterna som är betydligt kortare. Den första handlar om *hur* förföljelsen kommer. Vad är förföljelse? Vad menar vi egentligen när vi talar om förföljelse?

Man kan dela upp det i två kategorier. Den förföljelse som vill döda eller skada din *kropp* och den som vill döda eller skada ditt *namn*.

Dödar din kropp

Den första, att döda din kropp är lätt att förstå. I Romarbrevet 8 citerar Paulus Psalm 44 som säger att för Guds skull – i vårt sammanhang skulle vi kunna säga för *rättfärdighetens* skull –

dödas vi hela dagen, vi räknas som slaktfår. Genom hela kyrkans historia har den här typen av förföljelse skett, idag mer än någonsin tidigare.

Dödar ditt namn

Den andra kategorin av förföljelse handlar om ord. I vår text talar Jesus om när människor *hånar, ljuger* och *säger allt möjligt ont* om er. Det här är mer subtilt, och ofta mer smärtsamt skulle jag tro. Jag har i alla fall själv ofta önskat att de skulle slå mig istället för att ständigt försöka kasta tvivel över min karaktär. Predikaren 7:1 är en ordlek säger att ett gott namn är bättre än god salva (det funkar inte lika bra på svenska).

Men kristna har alltid varit föremål för lögn och förtal. Jesus som drev ut demoner påstods göra det med hjälp av Satan (Matt 13:24) och på ett annat ställe påstods det att han själv var besatt av en demon (Joh 8:48). De tidiga kristna anklagades för att vara *kannibaler*, eftersom de talade om att äta Kristi kropp och dricka hans blod. De anklagades för *omoral* och *orgier* eftersom de talade om kärleksmåltider. De anklagades för att *förstöra familjer* och för *incest* eftersom de kallade varandra för bröder och systrar. De anklagades för att vara *pyromaner* eftersom de talade om Guds dom och sjön av eld, och de fick skulden för att staden Rom brändes ner. De anklagades för att vara *revolutionärer* eftersom de talade om att de tillhörde ett annat rike.

Det kan låta fånigt för oss, men för dem var det verklighet och i olika epoker har kristna fått betala med sitt blod för var och en av dessa falska anklagelser. Och då kan vi inte ens överblicka den skada det orsakat dem när de inte kunnat få några jobb och försörja sina familjer eller när de fått sina hem plundrade och blivit satta i fängelse.

Kung David skriver i den 35:e psalmen, vers 11, att ”falska vittnen träder fram och frågar mig om saker jag inte vet.” Det är en genuint kristen erfarenhet.

Så, den tredje punkten frågar *hur* förföljelsen kommer, och svaret är att den kommer genom att de vill skada och döda din kropp eller skada och döda ditt namn.

IV. AV VEM?

Den fjärde och sista punkten frågar *vem* det är som förföljer. Från vem kommer förföljelsen? Thomas Watson talar om att den sanna kyrkan har två sorters fiender: öppna fiender och hemliga fiender.

Öppna fiender

De öppna fienderna är personer som helt enkelt hatar Gud och utverkar detta hat till förföljelse av hans folk. Det är personer som vill ha bort den sanna kyrkan. Historiskt sett skulle vi kunna nämna olika romerska kejsare, påvar och biskopar, men idag skulle det nog mest handla om olika muslimska grupper runt om i världen, tillsammans med vissa hinduiska grupper och kommunistiska regimer.

Hemliga fiender

Den andra kategorin kallar Watson för ”hemliga fiender”, som han menar består av personer som låtsas vara vänner men i hemlighet förföljer de heliga. Det är hycklare och splittrare, sådana som Paulus kallar för ”falska bröder” (2 Kor 11:26).

Jag skulle tro att den här senare gruppen är den allra största gruppen (jfr Joh 16:2). Det är personer som kallar sig kristna, men som inte står ut med de som verkligen är födda på nytt. Det är de personer som vant sig vid att anpassa sitt evangelium till världen runtomkring. Jag skulle tro att en av de vanligaste anledningarna att den kristna tron orsakar sprickor i västerländska biologiska familjer är när någon blir född på nytt och ställer till problem för de andra i familjen som bara är kristna till namnet.

Det är från dem förföljelsen kommer. Eller från församlingsmedlemmar som inte står ut med att höra om synd och rättfärdighet och dom – allt det som Jesus sade i Joh 16 att den Helige Ande skulle överbevisa världen om.

AVSLUTNING

Det var den fjärde punkten. Så vi har talat om *vem* som blir förföljd, om *varför*, om *hur* och *av vem*. Det är dags att avsluta.

Jag vill motstå frestelsen att försöka sälja in den kristna tron. Att säga att det här med förföljelsen egentligen inte spelar någon roll eftersom allt det andra ändå är så härligt och fint. Men det vore inte sant. Den kristna tron kommer med ett pris. Det är sant att den ger allt och är värd allt, men det förändrar inte det faktum att den också kostar allt. Det går inte att vara lagom kristen. Då är du vad Paulus skulle kalla för en falsk broder. Den kristna tron är så exklusiv till sin natur att den säger ”allt eller inget”. Lina Sandell fångar det vackert när hon skriver

O besinna vad det kostar,
överbäg din sak i tid.
Korset först och kronan sedan,
strid och sedan evig frid.